

A Fővárosi Ítéletábra a személyesen eljáró I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű és dr. II.rendű felperes neve (uo.) II. rendű felpereseknek - dr. Farkas Imre ügyvéd (fél címe 1 .) által képviselt alperes neve (alperes címe.) alperes ellen személyiségi jogsértés miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. május 7. napján kelt, 64.P.21.735/2013/11. számú ítélete ellen az alperes részéről 14. sorszám alatt előterjesztett és 17. sorszám alatt megindokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy - felhívásra - fizessen meg az államnak 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az I-II. rendű felperesek keresetükben a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régii Ptk.) 84. § (1) bekezdése alapján kérték az alperes kötelezését a jóhírnevüket sértő magatartás megszüntetésére és 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére. Álláspontjuk szerint az alperes 2005-2006-ban becsületsértés, rágalmozás és magánlaksértés miatt több alaptalan eljárást kezdeményezett velük szemben, ami jóhírnevük sérelméhez vezetett.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Egyidejűleg viszontkeresetet terjesztett elő, melyben kérte az I-II. rendű felperesek részéről a személyiségi jogsértés megtörténtének a megállapítását, továbbá kötelezésüket a jogsértés abbahagyására, valamint személyenként 100.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére. Álláspontja szerint az I-II. rendű felperesek ránézve sértő és valótlan tényállításokat tettek a Fővárosi Bírósághoz benyújtott 2010. június 10-ei keltezésű keresetlevélben, amikor uzsorás szerződésben közreműködő, rosszhiszemű személyként jelölték meg; és amikor a 2011. június 9-ei beadványukban azt állították, hogy az általa indított végrehajtási eljárás során az otthonuk az uzsorás lakásmaffia kezébe kerül; a Budapesti II. és III. Kerületi Bírósághoz benyújtott 2012. március 26-ai beadványukban kifejtették, hogy az ingatlanukat a rendőrség közreműködésével az uzsorás lakásmaffia fogja megszerezni.

Az I-II. rendű felperesek viszontkereseti ellenkérelme az elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet és a viszontkeresetet is elutasította, és kötelezte az I-II. rendű felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek személyenként 25.000 forint perköltséget. Az alperest 21.000 forint viszontkereseti illeték megfizetésére kötelezte az állam javára, egyidejűleg megállapítva, hogy a le nem rótt 300.000 forint kereseti illetéket az állam visel.

Döntésének jogi indokolása szerint a régi Ptk. 75. § (1) bekezdése és a 78. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is, a 78. § (2) bekezdése értelmében a jóhírnév sérelmét különösen akkor lehet megállapítani, ha valaki más személyre vonatkozó, őt sértő valótlan tényt állít, híresztel, vagy a való tényt hamis színben tünteti fel. Kifejtette, hogy a jóhírnév megsértése olyan valótlan tényállítással történhet, amely alkalmas az érintett személy hátrányos megítélésére. Tényközlés hiányában a vélemény, illetve az érintett személy bírálata vagy értékelése, akkor valósít meg jogsértést, ha az kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, lekicsinylő, lealacsonyító vagy durván sértő. Az I-II. rendű felperesek nem határozták meg egyértelműen a számukra sérelmes kifejezéseket, melynek hiányában a kereset elutasításáról határozott. A viszontkeresettel kapcsolatban kifejtette: az alperes által sérelmezett nyilatkozatok a felek közötti peres eljárásokban a felperesek jogi álláspontját tartalmazták. Az alperes által megjelölt beadványokban az I-II. rendű felperesek a kialakult helyzetet minősítették, ezért azok nem sérthetik az alperes személyét, az általuk használt kifejezések nem bántóak, illetve lealacsonyítóak, ezért a kifejezőmód sem sérelmezhető az alperes részéről. Jogi álláspontjuk kifejtésétől, azaz hasonló jellegű nyilatkozatok megtételétől a felpereseket nem lehet eltiltani, azokat az alperes tűrni köteles. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperes jóhírneve nem szenvedett sérelmet, ezért a személyiségi jogsértés következményeit nem látta alkalmazhatónak. Pervesztessége folytán az alperest kötelezte a le nem rótt viszontkereseti illeték megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I-II. rendű felperesek és az alperes egyaránt fellebbezést jelentett be.

Az I-II. rendű felperesek fellebbezést a Fővárosi Ítéltábla a 7.Pf.21.235/2014/2. számú jogerős végzésével hivatalból elutasította.

Az I. rendű alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását és a viszontkereset teljesítését kérte. Fenntartotta, hogy az I-II. rendű felperesek megsértették a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy több peres beadványban is ingatlan maffiózóként tüntették fel.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett az I-II. rendű felperesek keresetét elutasító rendelkezése [Pp. 228. § (4) bekezdés]. Ezt a rendelkezést a Fővárosi Ítéltábla felülbírlata nem érintette.

Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, arra alapított érdemi döntésével és annak jogi indokolásával a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetértett, ezért okfejtését - annak szükségtelen megismétlése nélkül - csupán a fellebbezésre tekintettel egészíti ki a következőkkel.

Az I-II. rendű felperesek fellebbezésének az elutasítása folytán a Fővárosi Ítéltáblának már csak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság helyesen döntött-e, amikor elutasította az alperes által érvényesített viszontkeresetet. Az elsőfokú bíróság a töretlen bírói

gyakorlatnak megfelelően helytállóan mutatott rá, hogy a véleménynyilvánítást csak akkor lehet jogsértőnek tekinteni, ha az kifejezés módjában olyan bántó, durva és lealacsonyító hangvételű, amely alkalmas az érintett fél jóhírnevének a megsértésére. Az I-II. rendű felperesek bírósági beadványai ezt a kritériumot nem érik el, mivel azokban az I-II. rendű felperesek a peresített jogvita alapjául szolgáló jogviszonyra vonatkozó álláspontjukat fejtették ki. Az uzsorás szerződés fogalmát, a régi Ptk. is ismeri, és az I-II. rendű felperesek az uzsorás szerződés jogkövetkezményeire való utalással érveltek amellett, hogy nem kötelesek átadni az otthonukul szolgáló ingatlant az alperesnek. A kötelezettség alóli szabadulásnak az érdekében jelölték meg uzsorásként az alperest, mivel a régi Ptk. 202. §-a szerint az uzsorás szerződés semmisnek minősül ezért, az nem köti a feleket.

Az alperes által kifogásolt beadványok előterjesztésének az időpontjában a jog területén a „lakásmaffia” is elterjedt fogalom volt. Ez a kifejezés arra utalt, hogy az ingatlan megszerzője a jóhiszemű joggyakorlással össze nem egyeztethető módon, a másik fél helyzetének a kihasználásával, azaz az uzsora útján szerezte meg az ingatlant. Erre figyelemmel - amint azt az elsőfokú bíróság helytállóan kifejtette - a kifogásolt beadványokban ismertetett érvelés nem tekinthető jogsértőnek, az alperes túrni köteles, hogy az ellenérdekű felek a peres beadványaikban előadják, hogy miért tartják az eljárást jogszerűtlennek.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéletábrla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint helyes indokaira utalással - helybenhagyta.

A Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében az eredménytelenül fellebbező alperest terhelik a fellebbezési eljárás költségei. Az I-II. rendű felpereseknek azonban a fellebbezési eljárással kapcsolatban nem merült fel költségük, ezért arról határozni nem kellett. A le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint a 15. § (1) és (3) bekezdései szerint az alperesnek kell megfizetnie.

Budapest, 2015. június 3.

Dr. Ságby Mária s. k.  
a tanács elnöke

Dr. Csordás Csilla s. k.  
előadó bíró

Dr. Kincses Attila s. k.  
bíró